

SORTIDA 9

CATORZENA ETAPA

Dia 1-2 de Juny de 1990

DE LA COLLADA FONDA AL REFUGI DE MARIAILLES

Si la memòria no ens falla el Paraigua incorpora per primer cop el divendres a les seves excursions. No serà l'única novetat d'aquesta etapa que comença al'estació de Sants a les set de la tarda del divendres.

Es tracta de la darrera excursió de la ruta. Serà una excursió especialment llarga amb el mític i desitjat objectiu del Canigó. Tenint en compte que l'alta muntanya no és pas l'hàbit dels caminars paraigüeros, s'han previst dues opcions per assolir el Canigó: la que continua la ruta, l'ortodoxa o la heavy i la que des del Refugi de Cortalets pujarà el diumenge al Canigó, és a dir l'opció light. Del que es tracta sens dubte és que ningú es perdi la gran final al Canigó.

Fa un mes que, almenys a la tarda, fa temporal a aquesta part del Pirineu. En secret molts paraigüeros fa dies que tenen encesa una espelma a Santa Rita i una altra a Sant Pere, pel que pugui passar. S'ha previst sortir de bon matí, ja que prou és sabut que els temporals preferixen la tarda. Entre tots els amics del Paraigua es respira una gran il.lusió amb un regust de por front a les incerteses climàtiques, més quant a l'alta muntanya aquest factor no pot pas ser pres a broma.

A dos quarts de sis es toca diana. El dia és net de núvols, és la primera bona notícia. Un jeep i tres cotxes de soferts paraigüeros (Josep Ma Viaplana, Anna Cabré i Montse Vallribera), que assumeixen aquest cop la tasca de conduir els cotxes de suport, traslladen els vint caminants a la Collada Fonda, no sense abans haver protagonitzat una autèntica persecució pels revolts de la carretera de Vallter, l'Anna no ha vist el desviament i la feina ha estat atrapar-la.

A les set del matí els vint caminants comencen la pujada per la vessant del Costabona fins al Coll de Pal, un altre pal de coll, com aquell que ha quedat gravat a la memòria dels nostres intrèpids (Pobla de Lillet-La Molina). Abans d'arribar-hi tres isards es passegen i repassegen pel nostre davant.

Al naixement del riu Tec aprofitem per esmorzar. Una llebre fuig al veure'ns. Sense massa demores seguim el camí. El paisatge és dolç i aspre alhora; dolç pel verd de prats i pinedes i el blanc de les boires de sota la vall; aspre per les Esquerdes de Rojà, blanques i dures de quars. Al fons, afilerat al capdavant de la carena, el Canigó.

La Trabalski diu que li fa mal el genoll. Això pot ser seriós, no és pas la Mariona mossa donada a exagerar debilitats, ans al contrari, sabem el soferta que pot arribar a ser. En altres paraules, si la Mariona diu que té un problema és que tenim un problema.

Però aquí està l'Aran traient de la seva motxilla un llapis termosan d'aquells que ens posava l'àvia. El resultat és suficient perquè la Mariona arribi a Marialles.

Al Pla Guillem s'insinuen les primeres boires procedents de la vessant del Vallespir. Poc després, però, ben a prop del refugi les boires de la vessant de Conflent acabaran cobrint-nos. Des d'aquest moment fins l'endemà ja no veurem un burro a quatre passes. Arribem al Refugi que encara no són les dues de la tarda.

Al refugi -no precisament de quatre estrelles- ens fem els amos de l'espai, l'omplim completament. Els cotxes de suport "pilotats" pel Josep Me Viaplana, l'Anna Cabré i la Montse Vallribera ens porten el material de sopar i dormir.